

П. Г. УДХАУС
ВЪЛНА ОТ НАСИЛИЕ В
БЛАНДИНГС

Част 0 от „Бландингс“

Превод от английски: Веселина Тихолова, 1997

chitanka.info

Денят, в който беззаконието надигна грозната си глава в Замъка Бландингс, беше ден за милиони. Слънцето грееше от онова ми ти небе с цвят на метличина и на разказвача му се приискваше да разкаже с най-големи подробности за назъбените стени на древните кули, за равните зелени ливади, хълмистия парк, величествените дървеса, охранените пчели и благородните хвъркати, върху които въпросното слънце сипеше своята благодат.

Но почитателите на трилърите са хора нетърпеливи. Те се дразнят от излиянията за пейзажа и чакат смразяващата завръзка. Кога, сърдят се те, ще започне кървавата история? Кой са замесени в нея? Има ли трупове и колко? И най-важното — къде се намира всеки в сублимния момент и с какво точно се занимава? Разказвачът, който иска да завладее публиката, трябва да осигури тази информация при първа възможност.

И така, вълната от насилие, която щеше да разтърси из основи едно от най-достолепните имения в Шропшир, се надигна някъде към средата на прекрасен летен следобед и лицата, въввлечени в нея, бяха разположени, както следва:

Кларънс, деветият граф Емсуърт, собственик и господар на Замъка, беше в градинарската барака и водеше дискусия с Ангъс Макалистър, главния си градинар, по въпросите за синьото секирче.

Сестра му, лейди Констанс, се разхождаше по терасата с един мургав млад господин с очила, който се казваше Рупърт Бакстър и преди време заемаше длъжността личен секретар на лорд Емсуърт.

Бийч, икономът, се намираще в един шезлонг в задния двор, където се наслаждаваше на следобедната си пура и четеше глава шестнадесета от „Мъжът с липсващия пръст“.

Джордж, внукът на лорд Емсуърт, дебнеше в храсталака, стиснал въздушната си пушка, с която не се разделяше никога.

Джейн, племенницата на Негова светлост, се помещаваше в беседката край езерото.

И в добавка, както вече казахме, слънцето благо огряваше всичките тия глави, както и ливадите, кулите, дърветата, пчелите, сладкогласите птички и хълмистия парк.

Скоро лорд Емсуърт напусна градинарската барака и се упъти бавно към къщата. Не си спомняше да се е чувствал по-блажен. През целия ден го изпълваха пълно спокойствие и задоволство и като никога Ангъс Макалистър не беше направил нищо, с което да ги помрачи. Много често, когато се опитваше да налее разум в главата на тоя катър в човешка кожа, той имаше навика да изсумти едно „мммхх“, после заемаше поза на пикаещ шотландец, изгруктяваше едно „гррмфф“, после пак заемаше поза на пикаещ шотландец, после само попипваше брадата си и пак заемаше поза на пикаещ шотландец, без да каже нищо, което беше крайно раздразнително за чувствителния работодател. Но този следобед холивудските подмазвачи можеха само да се поучат от него как се общува с шефа и лорд Емсуърт не беше обхванат от онова неспокойно усещане, както се случваше в подобни ситуации, че в момента, когато обърне гръб, неговият здрав държавнически подход ще бъде пратен по дяволите и духът на Франклин Делано Рузвелт^[1], в лицето на градинаря, ще разработи някаква нова линия по въпроса за синьото секирче.

Ето защо, приближавайки терасата, господарят на Замъка си тананикаше под мустак. Вече беше изготвил изцяло програмата си за деня. Около час, докато позахладнее, мислеше да се посвети на четене в библиотеката на избрани златни страници от оная книга за свинете. После щеше да иде и да помирише някоя и друга роза и вероятно да се помотае наоколо. Тези малки удоволствия бяха всичко, от което скромната му душа имаше нужда. Друго не му трябваше. Просто искаше да го оставят да живее кротко и да не го юркат непрестанно.

А откакто Бакстър беше напуснал, помисли си лорд Емсуърт щастливо, вече никой не го юркаше. Преди една-две седмици май имаше някаква суматоха — племенницата му Джейн искаше да се омъжва за някакво лице от мъжки пол, а сестра му Констанс не й даваше — но явно всичко беше утихнало. Но даже и когато кавгите бяха стигнали върха си, когато въздухът трепереше от женски писъци и Кони не спираше да му се пречка с думите: „Но, Кларънс, чуй ме какво говоря!“, той можеше да се успокои, че макар вкъщи да се случват неприятности, винаги ще има и светла страна. А именно, че Рупърт Бакстър вече не работи за него.

Има един тип делови люде с лица от гранит и челюсти от желязо, на които отношението на лорд Емсуърт към Рупърт Бакстър би се

сторило абсолютно необяснимо. За тези могъщи титани личният секретар е просто една кукла на конци, към която се обръщат с „Хей, ти“ и я разкарват нагоре-надолу до премаляване. Бедата с лорд Емсуърт беше, че именно той, а не Рупърт Бакстър играеше ролята на куклата. Отношенията им бяха като между монарх с меко сърце и напорист млад шут, който го е поставил под чехъл. Години наред, докато най-накрая се смили да го напусне, за да замине с един американец на име Дживънс, Бакстър беше тормозил лорд Емсуърт, беше си вирил носа, беше му давал зор, беше го преследвал да прави разни неща, да помни други и да подписва трети. Нито секунда почивка. Да, направо си беше удоволствие да си спомниш, че Бакстър е изчезнал завинаги. Заминаването му беше очистило тази райска градина от една змия, която май се канеше да векува.

Като продължаваше да си тананика, лорд Емсуърт стигна терасата. Секунда по-късно мелодията угасна на устните му и той се олюля назад, гаче ли някой го беше хлопнал по носа.

— Господи помилуй! — възкликна той, разтърсен из основи.

Пенснето му, както се случваше винаги, когато е развълнуван, изведнъж беше напуснало обичайното си местонахождение. Той го хвана във въздуха и го намести отново със слабата надежда, че злокобната сцена пред очите му ще се окаже някоя оптическа измама. Но уви. Колкото и да мигаше на парцали, не можеше да заличи факта, че мъжът, който разговаряше със сестра му Констанс, беше самият Рупърт Бакстър, жив-живеничък. Деветият граф се блещеше насреща му с такъв ужас, какъвто един личен секретар не би предизвикал дори и ако се връщаше от гроба.

Лейди Констанс се усмихваше широко, както жените често правят, когато се канят да настъпят по мазола най-близките и скъпите си.

— Това е мистър Бакстър, Кларънс.

— Аа — провлече лорд Емсуърт.

— Той е на обиколка из Англия с мотоциклета си и като минавал из тия места, естествено, се сетил за нас.

— Аа — повтори лорд Емсуърт.

Гласът му звучеше глухо, защото на душата му легна като тежък камък едно предчувствие. Не беше в стила на Кони да приказва, че Бакстър обикалял Англия, и да прави намеци, че след пет минути

младежът ще скочи на мотоциклета си и ще литне към някое място на стотици километри отгук. Той познаваше сестра си. Тя кроеше заговор. Винаги е била горещ фен на Бакстър и сега щеше да се опита да склони тоя най-зъл демон на Замъка Бландингс да се върне на служба. Лорд Емсуърт можеше да заложи на това цялото си състояние. Ето защо простена онова горестно „аа“.

Въпросният стон, барабар с провисналото му чене и агонията зад пенснето, накараха лейди Констанс да присвие уста. В прекрасните ѝ очи просветнаха наставнически проблясъци. Заприлича на укротителка на лъвове, която се готви да даде на най-непокорния звяр от трупата да разбере кой е шефът.

— Кларънс! — повиши тон тя. После се обърна към събеседника си: — Ще ни извините ли за момент, мистър Бакстър. Искам да кажа нещо на лорд Емсуърт.

Тя дръпна пребледнелия граф настрана и взе да го гълчи.

— Какво си зяпнал като препарирано прасе, Кларънс!

— Ъъ? — измънка лорд Емсуърт. Умът му както обикновено блуждаеше. Магическата дума го върна отново на земята: — Прасе ли? Какво прасе?

— Казах, че ти приличаш на препарирано прасе. Можеше поне да запиташ мистър Бакстър как е.

— Много добре виждам как е. Какво прави той тука?

— Информирах те вече какво прави.

— Ама как така е тръгнал да обикаля страната на мотоциклет? Нали работеше за един американец, ъъ... как му беше там името?

— Напуснал е мистър Дживънс.

— Какво!

— Да. Мистър Дживънс се върнал в Америка, а мистър Бакстър не искал да напусне Англия.

На лорд Емсуърт му се подкосиха краката. Дживънс беше последната му надежда. Никога не беше срещал този любезен американец от Чикаго, но винаги го споменаваше с благодарност и упование като гениален доктор, който е успял да изолира и обезвреди някой изключително зловреден вирус.

— Искаш да кажеш, че тоя проклетник е без работа? — викна ужасен деветият граф.

— Да. И не можеше да се случи в по-подходящ момент, защото е време да се направи нещо по отношение на Джордж.

— Кой Джордж?

— Имаш внук с това име — обясни лейди Констанс с онова великодушно, ледено търпение, към което толкова често прибягваше в общуването с брат си. — Твоят наследник, Бошъм, ако си спомняш, има двама синове, Джеймс и Джордж. По-младият, Джордж, прекарва тук лятната си ваканция. Все пак може да си благоволил да го забележиш наоколо. Едно дванадесетгодишно момче с кестенява коса и лунички.

— А, Джордж? Джордж? Искаш да кажеш — Джордж? Да, знам го. Той ми е внук. Та какво за него?

— Той е напълно неуправляем. Вчера например счупи още един прозорец с проклетата си въздушна пушка.

— Ами може би му липсват майчините грижи? — на лорд Емсуърт не му беше много ясно, но имаше някакво усещане, че трябва да каже нещо в този дух.

— Липсва му на него един строг възпитател и с радост мога да ти кажа, че мистър Бакстър прие работата.

— Какво!

— Да. Всичко е уредено. Багажът му е в „Герба на Емсуърт“ и сега ще пратя да го донесат.

Лорд Емсуърт започна трескаво да търси аргументи, които да сложат здрав прът в колелото на този страховит план.

— Но той не може да е възпитател, ако препуска на мотоциклета си из цяла Англия.

— Не сме пропуснали и това. Той ще се откаже от препускането на мотоциклет.

— Но...

— Това ще бъде чудесно разрешение на един проблем, който с всеки изминал ден става все по-належащ. Мистър Бакстър ще държи Джордж изкъсо. Той има такава твърда ръка.

С това Констанс се завъртя на 180 градуса, а лорд Емсуърт затътри крака към библиотеката.

Това беше мрачен момент за деветия граф. Най-големите му страхове се бяха превърнали в черна действителност. Ясно му беше точно какво означава това. Веднъж по време на редките си визити в

Лондон чу една фраза, която му направи силно впечатление. Пиеше си следобедното кафе в Клуба на старшите консерватори и някакви типове от съседната маса започнаха политически спор. Тогава един от тях беше казал за нещо си там, забележете, че било само „върхът на айсберга“. И сега лорд Емсуърт осъзнаваше, че това, което се случи, е само върхът на айсберга. От Бакстър Временния възпитател до Бакстър Пожизнения секретар имаше толкова малка крачка, че мисълта за нея го вледеняваше из основи.

Един късоглед човек, на когото пенснето му е кривнало в момент, когато лешояди гризат гърдите му, рядко си гледа в краката. Всеки, който можеше да наблюдава отстрани как лорд Емсуърт се влачи слепешком като преял кърт през терасата, би предвидил, че няма начин да не се сблъска с нещо. Друг въпрос е с какво точно. В случая това се оказа хлапак с рижа глава и лунички, който изскочи от храстите с въздушна пушка в ръка.

— Уф! — рече момчето. — Извинявай, дядо.

Лорд Емсуърт намести пенснето си на мястото, откъдето беше отхвъркнало, и го изгледа зверски.

— Джордж! Защо, по дяволите, не гледаш къде ходиш?

— Извинявай, дядо.

— Можеше да ме контузиш здравата.

— Извинявай, дядо.

— Друг път бъди по-внимателен.

— Дадено, старче.

— И не ме наричай „старче“.

— Нямах проблеми, дядо. Я гледай — и Джордж изсипа цяло кило сол в раната, — кой е оня, който говори с леля Констанс?

Той посочи с пръст — един невъзпитан жест, който добрият възпитател би поправил — и проследявайки го, лорд Емсуърт трепна, тъй като очите му отново попаднаха върху Рупърт Бакстър. Секретарят — лорд Емсуърт вече беше изоставил определението „бившият“ — шареше с поглед из хълмистия парк и на Негова светлост този поглед се стори твърде собственически. Рупърт Бакстър оглеждаше през очилата си земите на Замъка Бландингс със самодоволното изражение — така поне си помисли лорд Емсуърт — на някой безпощаден предводител на хунско племе, стъпил с цървул върху отвоюваната с реки от вражеска кръв територия.

— Това е мистър Бакстър — отвърна той на въпроса на момчето.

— Изглежда голям гадняр — заключи критично Джордж.

Този израз беше нов за лорд Емсуърт, но той веднага го оцени като идеалното описание за Рупърт Бакстър. Гърдите му се изпълниха с топли чувства към хлапето и в този момент съвсем лесно можеше да му даде шест пенса.

— Така ли мислиш? — запита той нежно.

— И какво прави тук?

Сърцето на Негова светлост се сви. Стори му се нечовешко да отнеме слънцето от живота на това прекрасно момченце. Но все някой трябваше да му каже.

— Ще бъде твой възпитател.

— Възпитател?

Това беше по-скоро вик на болка, изтръгнат от дълбините на детската душа. Тя се изпълни с потресащото разкритие, че спрямо нея е била погазена и най-елементарната човешка справедливост. Гласът на хлапето трепереше от вълнение и протест.

— Възпитател? — изплака клетият Джордж. — Въвъззпитател? Въз-пи-ии-тател? Посред лятната ми ваканция? На това му се вика тъпотия. Искам да кажа, посред лятната ми ваканция. За какво ми е притрябвал възпитател? Искам да кажа, посред...

Той би говорил надълго и нашироко, защото имаше да каже много по въпроса, но в този момент гласът на лейди Констанс, благозвучен, но властен, прекъсна излиянията му.

— Джоооордж.

— Да му се не види, точно посред...

— Ела тука, Джоордж. Искам да се запознаеш с мистър Бакстър.

— Да му се не види! — измънка отново покрусеният хлапак и с мрачна гримаса се повлече по терасата. Лорд Емсуърт продължи към библиотеката, а сърцето му се късаше от болка за това момче, което с краткото си обобщение за Рупърт Бакстър се беше наредило в списъка на сродните души. Разбираше много добре как се чувства сега Джордж. Невинаги е било много лесно за деветия граф да проумее нещо, но сега схвана безпогрешно същността на детското недоволство. Джордж, на когото беше натресен възпитател посред лятната ваканция, яростно не желаше такъв.

Като въздъхна тежко, лорд Емсуърт стигна до библиотеката и намери книгата си.

Нямаше много четива, които в такъв съдбовен момент биха могли да отвлекат вниманието му от мрачните мисли, но настоящото беше именно такава. И по-точно, гениалният Уифъл и неговите безценни „Грижи за прасетата“, в чиито увлекателни страници деветият граф много скоро потъна и забрави всичко. Главата, която четеше, бе онази великолепна разработка за помията и кашата от трици и тя така дълбоко го погълна, че когато около двадесет минути покъсно вратата се отвори с трясък, на него му се стори, че под краката му е избухнала адска машина. Той изпусна гениалния Уифъл и задиша учестено. После, макар че пенснето му не беше пропуснало да изхвърчи от носа му, успя по някакъв вътрешен инстинкт да усети, че натрапникът е родната му сестра Кони. И от устните му тъкмо се канеше да се отрони една забележка, започваща с „Мили Боже, Кони!“, когато тя го преряза:

— Кларънс — ясно беше, че нервите й, както и неговите, са разклатени яко. — Случи се най-ужасното нещо!

— Тъ?

— Онзи човек е тука.

— Кой човек?

— Онзи на Джейн. Мъжът, за когото ти говорих.

— За какъв мъж си ми говорила?

Лейди Констанс се тръшна на стола. Би предпочела да си спести досадното обяснение, но дългото й съжителство с брат й я беше научило, че паметта му трябва периодично да се опреснява. И тя се впусна да разяснява с изморен глас като учителка на най-тъпия си ученик.

— Мъжът, за когото съм ти говорила, и то поне стотина пъти, е онзи, когото Джейн срещнала миналата пролет у семейство Лей в Девъншир. Имала е някакъв глупав флирт с него, който тя, разбира се, непрекъснато нарича голяма любов. Все повтаря, че били сгодени. А той няма пукнат грош. И никакви шансове да се сдобие. Нито пък, както разбрах от Джейн, има някаква хубава работа.

Тук лорд Емсуърт я прекъсна, за да постави един въпрос.

— Коя — попита любезно той — е Джейн?

Лейди Констанс потрепери.

— О, Кларънс! Племенницата ти Джейн.

— О, *племенницата* ми Джейн? Аха! Да. Да, разбира се. Племенницата ми Джейн. Да, разбира се, племенницата ми Джейн, как иначе. Племен...

— Кларънс, моля те! За Бога! Спри да бръщолеваш и ме чуй. Веднъж в живота си искам да пипнеш с твърда ръка.

— С какво?

— С твърда ръка. Да тропнеш с крак.

— Как така?

— По отношение на Джейн. Надявах се, че е забравила това абсурдно увлечение, през цялото време изглеждаше напълно щастлива и доволна — но не. Очевидно не са спирали да си пишат и сега този индивид е тук.

— Тук?

— Да.

— Къде? — попита лорд Емсуърт и се огледа заинтригуван из стаята.

— Пристигнал е снощи и е отседнал в селото. Разбрах най-случайно. Попитах Джордж дали е виждал Джейн, защото исках да я представя на мистър Бакстър, и той каза, че я видял да отива към езерото. И така, отидох при езерото и я намерих в компанията на един младеж с вълнено сако и къси гащи. Целувах се в беседката най-безразборно.

Лорд Емсуърт цъкна с език.

— Трябвало е да излязат навън на слънце — рече той неодобрително.

Лейди Констанс вдигна крак застрашително, но вместо да ритне брат си по пищяла, просто тропна по пода. Сестринското милосърдие надделя все пак.

— Джейн се държа предизвикателно. Трябва напълно да е мръднала. Настояваше, че ще се омъжи за този човек. И, както казах, той не само че е беден като църковна мишка, но май няма и работа.

— И с какво по-точно се занимава?

— Изглежда, е бил управител на някакво имение в Девъншир.

— Аа, сега си спомням — сети се лорд Емсуърт. — Ясно. Това трябва да е оня, за когото Джейн ми разказа вчера. Ама разбира се. Помоли ме да му дам мястото на Симънс. Симънс се пенсионира

следващия месец. Свестен човек — лорд Емсуърт се разчувства. — От години е при нас. Жалко, че ни напуска. Да пукна, ако къщата е същата без стария Симънс. Но — добави той бодро, защото беше човек, който умееше да извлича доброто от нещата — без съмнение и новият ще се окаже свестен. Джейн много ми го похвали.

Лейди Констанс се беше изправила бавно от стола. По лицето ѝ се четеше недоверие и ужас.

— Кларънс! Нали не ми казваш, че си обещах на този човек мястото на Симънс?

— Тъ, ами да, обещах му го. Защо не?

— Защо не! Не разбираш ли, че щом го заеме, той директно ще се ожени за Джейн?

— Е, и защо не? Много симпатично момиче. Сигурно ще му бъде добра съпруга.

Лейди Констанс имаше нужда от няколко секунди, за да се пребори с чувствата си.

— Кларънс — каза тя. — Сега излизам да намеря Джейн. Ще ѝ кажа, че си премислил и си променил решението си.

— За какво?

— Да дадеш на този човек работата на Симънс.

— Но аз не съм го променил.

— О, променил си го.

Като срещна очите на сестра си, лорд Емсуърт разбра, че наистина го е променил. Често ставаше така, след като той и Кони говорят за нещо. И това не му харесваше.

— Но, Кони, по дяволите...

— Няма да го обсъждаме повече, Кларънс.

Погледът ѝ се задържа върху него. После тръгна към вратата и изчезна.

Най-после сам, лорд Емсуърт отново взе своя гениален Уифъл и неговите безценни „Грижи за прасетата“ с надеждата, че както и по-рано, книгата ще внесе спокойствие в измъчения му дух. Тъй и стана и скоро той се залиса в нея, когато вратата отново се отвори.

На прага стоеше племенницата му Джейн.

Племенницата на лорд Емсуърт беше третото по хубост момиче в Шропшир. На външен вид тя наподобяваше росна роза и можеше да се предполага, че чичо ѝ, който не отстъпваше на никого по познания в областта на розите, би почувствал как сърцето му подскача от радост, когато я види.

Но този път случаят не беше такъв. Сърцето му наистина подскочи, но не и нагоре. Той беше човек с определени изисквания към розите. Предпочиташе да нямат такива свити устни и вирнати брадички. И не му се нравеше да го гледат така, като че ли е нещо лигаво и противно, което са намерили под някой плосък камък край нужника.

Горкият лорд Емсуърт, сега можеше напълно да осъзнае положението си. Под магическото въздействие на гениалния Уифъл беше успял да отхвърли за малко от ума си мисълта какво ще каже Джейн, като чуе лошата новина. Но сега, като я видя да пристъпва към него с тази зловеща и решителна стъпка, характерна за толкова много от роднините му от женски пол, той разбра какво му се пише и сърцето му се сви като посолен охлюв.

Не можеше да не си спомни, че Джейн е дъщеря на сестра му Шарлът, а много познавачи на женския характер смятаха Шарлът за по-чепат прът даже и от лейди Констанс и по-младата ѝ сестра лейди Джулия. Още настръхваше, като си спомни някои от нещата, които Шарлът му беше казвала, и сега, като наблюдаваше Джейн напрегнато, не виждаше причина да се надява, че тя не е наследила голяма част от майчината си ярост.

Момичето мина веднага на въпроса. Майка ѝ, помисли си лорд Емсуърт, винаги правеше точно така.

— Искам обяснение, чичо Кларънс!

Лорд Емсуърт прочисти гърло с нещастен вид.

— Обяснение ли, скъпа?

— Точно това казах.

— Аа, обяснение? Аха, да. Тъ, за какво?

— Много добре знаеш за какво. За мястото на управителя. Леля Констанс каза, че си променил решението си. Вярно ли е?

— Тъ... аа... ами...

— Вярно ли е?

— Ами... въ... аа... Да.

— Червей! — възкликна Джейн. — Нещастен, пълзящ, мазен, лигав, безгръбначен прешленест червей!

Макар че очакваше нещо в този дух, лорд Емсуърт потрепна като прободен с харпун.

— Това, драга — опита се той да демонстрира достойнство, от което не изпитваше и следа, — не е много любезно...

— Само ако знаеше онова, което бих искала да ти кажа! Значи си променил решението си, така ли? Ха! Нищо ли не означава за теб свещеното обещание, чичо Кларънс? Нищо ли не означава за теб цялото щастие на едно момиче? Никога не съм си представяла, че си такъв злодей.

— Не съм злодей.

— О, злодей си. Съсипваш човешкия живот. Опитваш се да съсипеш моя живот. Е, няма да те огрее. Каквото и да стане, ще се омъжа за Джордж.

Лорд Емсуърт се изненада.

— Да се омъжиш за Джордж? Но Кони ми каза, че си влюбена в онзи младеж, когото си срещнала в Девъншир.

— Името му е Джордж Абъркромби.

— Оо, аа? — лорд Емсуърт разбра. — Боже мили, помислих си, че говориш за внука ми Джордж и това ме озадачи. Защото, разбира се, не можеш да се омъжиш за него. Той ти е брат, или братовчед, или нещо такова... Освен това много е млад за тебе. На колко ли е Джордж? На десет? На единадесет?

Гласът му секна. Един укоризнен поглед го простреля както снаряд шперплатова мишена.

— Чичо Кларънс!

— Кажи, скъпа?

— Точно сега ли намери да плещиш глупости?

— О, Боже!

— Е, точно сега ли? Попитай сърцето си и отговори. Ето ви всички вас около мене, плюете си на ръцете и се юрвате да опропастявате живота ми и щастиято ми и вместо да ми съчувстваш и да си мил и нежен с мене, ти започваш да дрънкаш врели-некипели за Джордж.

— Само казвах...

— Чух какво каза и направо ми се повдигна. Ти май наистина си най-коравосърдечният човек на света. Не мога да разбера защо точно ти измежду всички останали се държиш така с мен, чичо Джордж. Винаги съм си мислела, че ме обичаш.

— Но аз те обичам.

— По нищо не личи. Да се забъркаш в тоя мръсен заговор за опропастяването на живота ми!

На лорд Емсуърт му дойде на ум подходяща реплика.

— Правя всичко за твое добро, скъпа.

Но не се получи както трябва. Нов пламък лумна от очите на момичето.

— Как така за мое добро! Човек, като слуша леля Констанс и като гледа как я подкрепяш, би си помислил, че Джордж е някое плашило, дете съм го забърсала на кея в Блекпул. Семейство Абъркромби са една от най-старите фамилии в Девъншир. Корените им стигат чак до норманското нашествие^[2] и на практика са изнесли на плещите си кръстоносните походи. Когато твоите прадеди са си киснали вкъщи под предлог, че са вършили работа от национално значение и са се мъчели да си издействат синекурни службици в тила, мъжете от фамилията Абъркромби са се сражавали най-безстрашно с кръвожадните друговерци.

— Имах един съученик в училище, който се казваше Абъркромби — замисли се лорд Емсуърт.

— Надявам се да ти е теглил някой и друг хубав шут в задника. Не, не, не исках да кажа това. Съжалявам. Опитвам се да не влагам в нашия малък разговор... как беше тая дума?

Лорд Емсуърт каза, че не знае.

— Язвителност. Искам да сме спокойни, възпитани и разумни. Честно, чичо Кларънс, ти би си паднал по Джордж. Ще бъдеш последното магаре, ако му отрежеш квитанциите, без да си го видял. Той е най-прекрасният човек на света. Стигна до осминафинала тази година на Уимбълдън.

— А, така ли? Осминафинала значи?

— А поддръжката на едно имение направо няма тайни за него. Първото нещо, което каза, когато влезе в парка, бе, че голяма част от дърветата имат нужда от туй-онуй.

— Ама че нахал — разгореци се лорд Емсуърт, — моите дървета са си екстра.

— Не и ако Джордж казва, че не са. Джордж разбира от дървета.

— И аз разбирам от дървета.

— Не и колкото Джордж. Но да оставим това. Нека да се върнем на оня отвратителен заговор да опропастите живота ми. Защо не можеш да постъпиш като джентълмен и да ме подкрепиш? Не разбираш ли какво означава това за мен? Никога ли не си бил влюбен?

— Как да не съм бил. Десетки пъти. Ще ти разкажа една много весела история...

— Не ми се слушат весели истории.

— Да, да. Вярно. Именно.

— Всичко, което искам да чуя, е, че ще дадеш на Джордж работата на стария Симънс, за да можем да се оженим.

— Но на леля ти хич не ѝ харесва...

— Знам какво не ѝ харесва. Тя иска да се омъжа за оня дебил Роугейт.

— Тъй ли?

— Да, ама няма да я огрее. Можеш да ѝ го кажеш от мен — няма да се омъжа за Бърти Роугейт даже и да беше последният мъж на земята...

— Има такава песен — интересът на деветия граф отново беше възбуден. — Пееше се по време на войната. Не, не ставаше дума за „мъж“, а за „момиче“. Ако ти беше последното... После как беше? А, да. Ако ти беше последното момиче на земята, а аз последното момче...

— Чичо Кларънс!

— Да, скъпа?

— Моля те, не пей. Не си в пивницата на „Герба на Емсуърт“.

— Никога не съм бил в пивницата на „Герба на Емсуърт“.

— Е, тогава на някой концерт. Ама наистина, чичо Кларънс, имаш странна идея за това как да се държиш, когато говориш с момиче, чийто живот се опропастява пред очите ти. Първо ми дрънкаш за малкия Джордж, после искаш да ми разказваш смешни истории, а сега ми пееш весели песнички.

— Това не е весела песничка.

— Такава беше, ако се съди по пеенето ти. Е?

— Тъ?

— Реши ли какво смяташ да правиш?

— За кое?

Момичето замълча за секунда и в тази секунда така заприлича на майка си, че лорд Емсуърт потрепера.

— Чичо Кларънс — започна тя с тих, треперещ глас, — недей да се преструваш, че не знаеш за какво сме говорили през цялото това време. Ще дадеш ли или не работата на Джордж?

— Ами...

— Ами какво?

— Ами...

— Не можем да стоим тука вечно и да си амикаме. Даваш ли я или не?

— Драга моя, не виждам как бих могъл. На леля ти хич не ѝ харесва...

Езикът му се плетеше и гледаше да не среща погледа на събеседницата си. Тъкмо беше спрял, за да потърси по-подходяща дума, когато от алеята пред входа се дочу внезапна глъчка. Високи децибели долитаха откъм двора. Разпозна вресливото сопрано на сестра си Констанс, примесено с тънкото охкане на внука си Джордж. Над всичко това боботеше гърленият баритон на Рупърт Бакстър. Доволен от възможността да смени темата, той забърза към прозореца.

— Мили Боже! Какво е това?

Битката, чиято причина не беше ясна, очевидно се бе преместила в неизвестна посока, защото единственото, което видя от прозореца, беше Рупърт Бакстър да пафка цигара с твърде яден вид. Деветият граф се обърна и с голямо удовлетворение установи, че е сам. Племенницата му се беше изпарила. Той отново взе гениалния Уифъл и неговите безценни „Грижи за прасетата“ и започна да попива прекрасната проза от главата за помията и триците, когато вратата се отвори. Джейн се беше завърнала. Тя застана на прага, вперила хладен поглед в чичо си.

— Четеш ли, чичо Кларънс?

— Тъ? О, аа, да. Тъкмо хвърлях един поглед на Уифъл и неговите „Грижи за прасетата“.

— Значи ти дава сърце да четеш в такъв момент? Много добре! Чел ли си каубойски разкази, чичо Кларънс?

— Тъ? Каубойски? Не. Не, никога.

— Жалко. Онзи ден четох един и се надявах да ми обясниш нещо, което ме озадачи. Нещо, което един каубой казал на друг каубой.

— Да?

— Този каубой, първият — казал на другия — на втория: „Дявол те взел, Ханк Спивис, подъл, злобен, мерзък, ехиден, вероломен пръч такъв.“ Можеш ли да ми кажеш какво точно означава „мерзък, ехиден, вероломен пръч“, а, чичо Кларънс?

— Страхувам се, че не, скъпа.

— Аз пък си мислех, че знаеш.

— Не.

— О!

И тя излезе от стаята, а лорд Емсуърт продължи със своя Уифъл.

Но не мина много и томчето се отпусна на коленете му, а той впери мътен поглед пред себе си. Припомняше си последната сцена и му се искаше да бе излязъл по-достойно от нея. Деветият граф беше разсеян човек, но не чак толкова разсеян, за да не осъзнае, че би могъл да се покаже и в по-героична светлина.

Колко време е седял така, потънал в размисли, той не знаеше. Несъмнено доста, ако се съдеше по сенките на терасата, които се бяха удължили в сравнение с последния път, когато ги видя. Тъкмо се канеше да стане и да потърси утеха в една разходка сред розите в градината, когато вратата се отвори — лорд Емсуърт вече имаше уплах от тая проклета врата, която не спря да се отваря, откакто се оттегли зад нея, за да бъде сам. Та, както казахме, вратата се отвори и влезе Бийч, икономът.

В едната си ръка той носеше въздушна пушка, а в другата — сребърен поднос с муниции върху него.

Бийч имаше навика да обгръща всичките си действия с величествения ореол на първожрец, който изпълнява сложен жертвен ритуал пред някакъв романтичен олтар. Не е лесно да изглеждаш величествен, когато носиш въздушна пушка в едната си ръка и сребърен поднос с муниции в другата, но Бийч успяваше. Много други икономски биха изглеждали като изпаднал авджия, тръгнал на лов за яребици, но Бийч все така си наподобяваше първожрец. Той приближи

към масата, до която седеше господарят му, и разположи товара си така, като че ли пушката и мунициите бяха млади девственици за жертвоприношението, а Негова светлост — самият племенен бог.

Лорд Емсуърт изгледа верния си служител кисело. Имаше вид на племенен бог, който смята, че жертвите няма да му стигнат и за единия зъб.

— Какво, по дяволите, е това?

— Въздушна пушка, м'лорд.

— Мога да видя и сам, да го вземат мътните. Защо ми я носиш тука?

— Нейна светлост нареди да я донеса на Негова светлост — както разбрах, за съхранение. Доскоро оръжието беше собственост на мастър Джордж.

— И защо, да му се не види, са взели пушката на бедното момче? — запита лорд Емсуърт разгорещено. Откакто хлапето беше нарекло Рупърт Бакстър гадняр, той хранеше силна привързаност към него.

— Нейна светлост не ми се довери по този въпрос, м'лорд. Само бях инструктиран да донеса оръжието при Негова светлост.

В този момент лейди Констанс доплува откъм вратата, тъкмо за да хвърли светлина върху мистерията.

— А, виждам, че Бийч вече я е донесъл. Искам да заключиш някъде тази пушка, Кларънс. На Джордж му се забранява да играе повече с нея.

— И защо?

— Защото не може да му се има доверие. Знаеш ли какво се случи? Простреля мистър Бакстър.

— Какво!

— Отвън на алеята преди няколко минути. Забелязах, че момчето е намусено, когато го представих на мистър Бакстър, и му казах, че ще му бъде възпитател. После изчезна някъде и преди малко, когато мистър Бакстър застана на алеята, взе, че го гръмна иззад един храст.

— Ха така! — викна лорд Емсуърт, но после разумно прибави едно „не може“.

Последва пауза. Негова светлост взе пушката и я заоглежда с интерес.

— Бум! — бумна той, насочвайки я към бюста на Аристотел, който се пъчеше на една масичка до рафтовете с книги.

— Моля те, не размахвай тази пущина така, Кларънс. Може да е заредена.

— Не и ако Джордж току-що е прострелял Бакстър с нея. Не — отвърна лорд Емсуърт, като дръпна спусъка, — не е заредена.

После се замисли. Обземаше го някакво странно, носталгично чувство. Далечни спомени за момчешките му години нахлуха в съзнанието му.

— За Бога! — възкликна накрая. — Не съм хващал такова чудо, откакто бях дете. Имал ли си такава щуротия, Бийч?

— Да, м'лорд, когато бях хлапе.

— Леле Боже, спомням си как сестра ми Джулия ми я взе, за да надупчи гувернантката си. Помниш ли как Джулия я улучи, Кони?

— Не се прави на магаре, Кларънс.

— Не се правя. Тя наистина я простреля. За щастие женските рокли тогава бяха по-обемисти. Бийч, не си ли спомняш как сестра ми Джулия улучи гувернантката?

— Несъмнено този инцидент трябва да се е случил преди моето пристигане в Замъка, м'лорд.

— Можеш да си вървиш, Бийч — намеси се лейди Констанс. — Много те моля, Кларънс — продължи тя, когато вратата се затвори, — друг път да не съм чула да говориш такива неща пред Бийч.

— Но Джулия наистина простреля гувернантката.

— Дори да го е направила, няма нужда да го споделяш с иконома.

— Чакай, чакай, как й беше името на тая гувернантка? Струва ми се, че започваше с...

— Няма значение как й е било името и с какво е започвало. Каж ми за Джейн. Видях я да излиза от библиотеката. Говори ли с нея?

— Да. О, да. Говорих с нея.

— Дано да си бил твърд.

— О, много твърд. Казах й: „Джейн, драга...“ Я слушай, Кони, по дяволите, не сме ли твърде строги с момичето? Не ми се иска да й съсипем живота, да му се не види.

— Знаех си, че ще те прилъже. Но ти няма да отстъпиш нито крачка.

— Но този младеж изглежда много симпатичен. От фамилията Абъркромби и разни други работи. Проявил се в кръстоносните

походи.

— Няма да позволя племенницата ми да се хвърли на врата на мъж с празни джобове, пък ако ще и да е загинал за Божи гроб.

— Да знаеш, тя няма да се омъжи за Роугейт. Никой не може да я накара. Рече ми, че няма да го стори даже и да е последното момиче на земята, а той — последното момче.

— Не ме интересува какво е рекла. И нямам намерение да обсъждам повече този въпрос. Сега ще изпратя при тебе Джордж, за да му се скараш както трябва.

— Нямам време.

— Имаш, имаш.

— Нямам. Отивам да си видя цветята.

— Никъде не отиваш. Ще говориш с Джордж. Искам да го накараш да разбере каква пакост е свършил. Мистър Бакстър беше извън кожата си.

— А, спомних си — викна изведнъж лорд Емсуърт, — Мейпълтън.

— За какво приказваш?

— Името ѝ беше Мейпълтън. Гувернантката на Джулия.

— Я престани с тази гувернантка. Ще говориш ли с Джордж или не?

— Е, добре де, добре.

— Така. Сега ще ти го изпратя.

След малко Джордж влезе в библиотеката. За хлапак, който току-що е опетнил името на една горда фамилия, стреляйки по възпитатели с въздушни пушки, той имаше забележително щастлив вид. Като че ли идваше при някоя стара дружка да си разказват вицове.

— Здравсти, дедче — изчурулика той.

— Здравей, момчето ми — отвърна родителят също толкова сърдечно.

— Леля Кони каза, че си искал да ме видиш.

— Тъ? Аа! Оо! Да — лорд Емсуърт набра смелост. — Да, точно така. Хм, тъй де. Вярно, че искам да те видя. Каква е цялата тази история, момчето ми, а? А, каква? Каква е тази история?

— Коя история, деденце?

— Да обстрелваш хората и такива ми ти. Да стреляш по Бакстър и туй-онуй. Не трябва да правиш така, нали знаеш. Не може така.

Лошо е... въ... опасно е да стреляш по хората с такава голяма пушка. Нали ти е ясно, а? По дяволите, та нали може да им извадиш очите?

— О, не бих могъл да го уцеля в окото, дядо. Беше с гръб към мене и се беше навел да си върже обувката.

Лорд Емсуърт подскочи.

— Какво! Улучил си Бакстър изотзад?

— Право изотзад, дядо.

— Ха-ха... хм, искам да кажа, отвратително... въ... сигурно е подскочил до небето?

— О, да, дядо. Подскочи като настъпено кенгуру.

— Ами, виж ти! Съвсем като гувернантката на Джулия. Твоята леля Джулия веднъж улучи гувернантката си при съвсем същите обстоятелства. И тя като Бакстър си завързваше обувката.

— Уха! И подскочи ли?

— И още как, момчето ми.

— Ха-ха!

— Ха-ха!

— Ха-ха!

— Ха, ххх... въ... е, така — едно закъсняло съмнение се прокрадна у лорд Емсуърт дали пък този тон беше най-подходящият. — Както и да е, Джордж, разбира се, аз ще конфискувам този... въ... инструмент.

— Добре, дядо — отвърна Джордж с безгрижната усмивка на хлапе, което знае, че в чекмеджето си на горния етаж има две прашки.

— Не мога да те оставя да ходиш нагоре-надолу и да стреляш по хората.

— Нямах проблем, шефе.

Лорд Емсуърт погали пушката. Носталгичното му чувство растеше.

— Знаеш ли, млади момко, когато бях момче, и аз имах такова нещо.

— Ами! Тогава били ли са изобретени?

— Да, имах една точно на твоите години.

— Някога улучвал ли си нещо, дядо?

Деветият граф изпъчи гърди.

— То се знае. Уцелвах най-различни неща. Плъхове и разни гадинки. Бях много точен. А сега даже не си спомням как се

зареждаше тая пущина.

— Ето така, дядо. Отваряш я, набутваш сачмата ето тук, затваряш я отново и си готов.

— Вярно? Виж ти? Ами да, наистина, разбира се, сега си спомних.

— Не можеш да убиеш нищо голямо с нея — каза Джордж с тъга, която издаваше влечение към по-едри обекти. — И все пак много е удобна за гъделичкане на крави.

— И на Бакстърровци.

— Да.

— Ха-ха!

— Ха-ха!

За пореден път лорд Емсуърт напрегна воля да се концентрира върху подходящия тон.

— Не трябва да се смеем на такива неща, момчето ми. Не е за смях. Много е лошо да се стреля по мистър Бакстър.

— Но той е подъл гадняр.

— Вярно, подъл гадняр е — съгласи се лорд Емсуърт, който винаги казваше истината. — И все пак... спомни си, той ти е възпитател.

— Но аз не виждам за какво ми е притрябвал възпитател посред лятната ваканция. Троя си нервите през целия срок — гласът на Джордж потрепери от самосъжаление — и после „бух“, точно по средата на лятната ваканция ми тръсват на главата някакъв си възпитател. Това хич не е честно.

Негова светлост можеше да каже на хлапето, че в Замъка Бландингс са в ход и по-нечестни неща, но се въздържа. Освободи го с мила, съчувствена усмивка и след това продължи да гали пушката.

Както много други мъже с бръчки по лицето и лорд Емсуърт имаше странна памет. Не можеше да ѝ се има нито троха доверие, що се отнася до събития от вчера или онзи ден. Дори и в най-дребните ситуации, когато от нея се искаше да му помогне в намирането на шапката, оставена Бог знае къде преди пет минути, въпросната памет се оказваше абсолютно ненужна. Но за компенсация беше истинска енциклопедия по въпросите за далечното минало. Например позволяваше му да види детските си години като през отворен прозорец.

Лорд Емсуърт потъна в спомени. Ах, какви щастливи дни. Спомняше си точно кой чичо му беше подарил пушката, почти като тази, с която сестра му Джулия простреля гувернантката. Спомняше си ветровитите, храбри утра, които прекара проснат в обора с надеждата да удари някой плъх — и ненапразно, Господи, какви едри екземпляри беше отстрелял. Странно, че времето беше заличило това желание да обикаляш и да стреляш с въздушна пушка по разни неща...

Наистина ли беше така?

С внезапно възмущение, което разклати чак пенснето върху носа му, лорд Емсуърт изведнъж осъзна, че не беше. Всичко, което времето беше сторило, бе да потуши временно това желание — да речем, за четиридесет години. То е дремело у него — хайде нека да са петдесет години — и сега деветият граф го усети по-силно отвсякога. Малко по малко то го завладя изцяло. Бавно, но сигурно, както си стоеше и си галеше пушката, той отново се превърна в потенциалния стрелец.

В този момент пушката изведнъж гръмна и улучи бюста на Аристотел.

Това беше достатъчно. Старият разрушителен инстинкт се пробуди. Като презареди със сигурния жест на цар на джунглата, лорд Емсуърт приближи до прозореца. Нямаше никаква представа в ума си какво смята да прави там, освен твърдото решение да се прицели някъде. Спомни си, че внукът му Джордж спомена нещо за гъделичкане на крави чрез въвеждането на оловната сачма в движение посредством сгъстен въздух и това донякъде оформи намеренията му. Вярно, че терасата на Замъка не изобилстваше с крави. И все пак я си представи, че се появи някоя. Човек никога не може да бъде сигурен с кравите.

Крави нямаше. Само Рупърт Бакстър. Бившият секретар тъкмо хвърляше цигарата си.

Повечето мъже са съвсем наясно по въпроса за хвърлянето на цигарите си. Целият свят им е пепелник. Но Рупърт Бакстър беше подреден човек. Вярно, той остави фасата да падне на земята като всеки нормален младеж, но веднага след това по-добрата му половина надделя. Наведе се да вдигне обекта, който стоеше като срамно петно върху гладките плочи на терасата, и поканата, изписана недвусмислено върху примамливите му задни части, беше твърде неустоима дори и за по-силен духом мъж от лорд Емсуърт.

И гореупоменатият дръпна безмилостно спусъка, а Рупърт Бакстър подскочи във въздуха с пронизителен писък. Лорд Емсуърт отново седна в стола си и хладнокръвно се захвана с Уифъл и неговите „Грижи за прасетата“.

В днешно време хората се интересуват от психологията на престъпника. Ето защо разказвачът смята, че няма да накара публиката си да изгуби интерес, ако в този момент спре и анализира онова, което ставаше в главата на лорд Емсуърт след извършването на пъкленото дело, описано преди малко.

Та в началото, докато седеше и разгръщаше страниците на своя любим Уифъл, всичко, което чувстваше, бе само едно кротко въодушевление, една трепетна радост, едно дълбоко удовлетворение, каквито би изпитал, ако цялата нация стане на крака да го аплодира за някое велико обществено дело.

Това, че беше накарал бившия си подчинен да скача като бясна катерица, не бе единственият източник на неговото щастие. Най-много го въодушевяваше този страхотен, този невероятен изстрел. Деветият граф беше чувствителен мъж и макар че не се издаде пред внука си Джордж, не успя и съвсем да скрие раздразнението си от непростимото предположение на момчето, че на младини е бил посредствен стрелец.

„Някога улучвал ли си нещо, дядо?“ — децата казват такива неразумни неща, без да искат да наранят, но все пак пробиват бронята. „Някога улучвал ли си нещо, дядо?“ Дявол го взел! Нека Джордж да не пипне въздушна пушка четиридесет и седем години и после още от раз да уцели средно голям задник на секретар от такова разстояние! При това на лоша светлина.

Но след като поседя малко в това възторжено състояние, настроението му претърпя промяна. Удовлетворението на стрелеца, покосил жертвата, никога не може да остане едно и също. Рано или късно се прокрадва мисълта за възмездието. Така стана и с лорд Емсуърт. Изведнъж той чу шепота на съвестта в ухото си: „Какво ще стане, ако сестра ти Констанс разбере?“

Секунда преди да чуе вътрешния си глас, Негова светлост се хилеше доволно. Сега се вледени и усмивката отлетя от лицето му като

полъх на вятъра, за да се смени от изражение на тревога и ужас.

Не че нямаше основание за такава тревога и ужас. Представи си колко злъчна и страшна можеше да бъде Констанс, когато е извършил такава дребна простъпка като например да се появи на вечеря с кламери на колосания нагръдник вместо с по-традиционните копчета. И умът му направо отказваше да побере мисълта какво го очаква в случай като сегашния. Уифъл и неговите „Грижи за прасетата“ падна от треперещата ръка на графа, а той остана така, оклюмал като болна кокошка, порода шропширски плимутрок. В този момент влезе лейди Констанс и като забеляза лицето му, се интересува живо от причината.

— Какво има, Кларънс?

— Не знам да има нещо.

— Защо приличаш на болен плимутрок?

— Не приличам на болен плимутрок — отвърна лорд Емсуърт с цялата смелост, която успя да събере.

— Е, добре — лейди Констанс приключи въпроса, — говори ли с Джордж?

— Разбира се. Да, как не, говорих с Джордж. Той тъкмо излезе и аз... ъъ... говорих с него.

— Какво му каза?

— Казах му — лорд Емсуърт искаше изрично да подчертае това, — казах му, че не знам даже как се зарежда това чудо.

— Не му ли се скара здравата?

— Разбира се, че му се скарах. От здравата по-здравата. Казах му: „Ъъ, Джордж, ти знаеш как се зареждат тия работи, а аз не знам, но това не е причина да обикаляш наоколо и да стреляш по мистър Бакстър.“

— Само това ли му каза?

— Не, с това започнах. После...

Лорд Емсуърт спря. Не би могъл да довърши изречението за нищо на света. Защото, докато говореше, на прага се появи Рупърт Бакстър и деветият граф се прегъна на две в стола си като шеф на мафията в ръцете на тайната полиция.

Бившият секретар влезе, накуцвайки. Очите му мятаха искри иззад очилата, а лицето му издаваше силно негодувание. Лейди Констанс го погледна учудено.

— Случило ли се е нещо, мистър Бакстър?

— Дали се е случило нещо? — гласът му беше напрегнат и треперлив. Беше загубил обичайната си вежливост и явно нямаше намерение да цепи басма на никого. — Дали се е случило нещо? Знаете ли какво се случи? Това изчадие ме простреля *отново*!

— Какво!

— Само преди няколко минути. На терасата.

Лорд Емсуърт се размърда от парализата си.

— Сигурно ти се е сторило — рече той.

— Да ми се е сторило! — Рупърт Бакстър се разтресе от очилата до обувките. — Казвам ви, че бях на терасата и тъкмо се бях навел да си взема фасата, когато нещо ме удари по... нещо ме удари отзад.

— Сигурно е била оса — настоя лорд Емсуърт. — Тази година ги има много. Чудя се — прояви той желание за един дружески разговор — знае ли някой от вас, че осите вършат много важна работа? Те пречат на личинките на дългоножката, които, както знаете, нанасят големи вреди на...

В тревогата на лейди Констанс звучеше и озадачение.

— Не може да е бил Джордж, мистър Бакстър. В момента, в който ми казахте какво е направил, аз му конфискувах въздушната пушка. Ето я там, на масата.

— Да, ето я на масата — посочи услужливо лорд Емсуърт.

— Ако се приближиш, ще я видиш много ясно. Сигурно е била оса.

— Нали не си излизал от стаята, Кларънс?

— Не, бях тука през цялото време.

— Тогава е било невъзможно за Джордж да ви простреля, мистър Бакстър.

— Именно — подкрепи я лорд Емсуърт. — Оса, точно така. Освен ако, както казах, не си си въобразил.

Секретарят настръхна.

— Аз не халюцинирам, лорд Емсуърт.

— Напротив, драги ми младежо. Предполагам, това се получава, защото пренапрягаш мозъка си. И друг път се е случвало с къде-къде по-умни хора.

— Кларънс!

— Ами така си е. Знаеш го много добре. Помниш ли, когато взе да чопли по саксиите, защото мислеше, че си си оставила там огърлицата.

— Не съм...

— Така беше, драги ми младежо. Може и да си забравил, но си беше точно така. И после по причини, известни само на теб, запрати саксиите по мен през прозореца на спалнята ми.

Бакстър се обърна към лейди Констанс червен като рак. Епизодът, за който бившият му работодател намекваше, беше едно от нещата, за които не искаше да си спомня никога.

— Лорд Емсуърт говори за случая, когато диамантената ви огърлица беше открадната, лейди Констанс. Тогава ми изглеждаше, че крадецът я е скрил в някоя саксия.

— Разбира се, мистър Бакстър.

— Е, нека бъде както искаш — съгласи се радушно лорд Емсуърт. — Но, ей на, да пукна, но никога няма да забравя как се събудих и видях всичките тия саксии да се сипят от прозореца като порой и после, като погледнах навън — там на поляната беше Бакстър с резедавата си пижама и с див поглед в очите...

— Кларънс!

— Е, така де. Само го споменах. Става дума за халюцинациите — и друг път ги е имал — настоя лорд Емсуърт, макар и приглушено.

Лейди Констанс утешаваше секретаря както майка болното си отроче.

— Наистина е невъзможно Джордж да го е направил, мистър Бакстър. Пушката изобщо не е напускала тази...

Тук тя спря изведнъж. Красивото ѝ лице се вкамени. Когато проговори отново, утешителните нотки в гласа ѝ бяха изчезнали и той режеше като стомана.

— Кларънс!

— Да, скъпа?

Лейди Констанс пое дълбоко въздух.

— Мистър Бакстър, дали ще имате нещо против да ни оставите за малко насаме. Искам да говоря с лорд Емсуърт.

Затварянето на вратата беше последвано от тишина, последвана от своя страна от някакъв странен вой, наподобяващ звука на газ,

свистящ от спукана тръба. Това беше лорд Емсуърт, който се опитваше да си тананика небрежно.

— Кларънс!

— Да? Кажу ми, драга?

С всеки изминал момент лицето на лейди Констанс ставаше все по-каменно. На първо място причина беше споменът, който просветна в главата ѝ за това как беше влязла в стаята и заварила брат си с вид на болен плимутрок. Честните хора, помисли си тя, не изглеждат като болни плимутроци. Безпристрастният наблюдател би объркал някого с въпросното животно единствено и в краен случай, ако на душата му тежи тежко престъпление.

— Кларънс, ти ли гръмна мистър Бакстър?

За щастие видът на лейди Констанс предварително беше подготвил деветия граф за този въпрос. Той го очакваше в пълна бойна готовност.

— Аз ли? Кой, аз? Да гръмна Бакстър? Защо, по дяволите, ми е притрябвало да гръмвам Бакстър?

— Можем да разгледаме мотивите ти по-късно. Това, което те питам сега, е — ти ли го направи?

— Разбира се, че не съм.

— Пушката не е напускала стаята.

— Да гръмна Бакстър, хайде де! Не съм чувал по-абсурдно нещо в живота си.

— Бил си тука през цялото време.

— И какво от това? Да предположим, че съм бил. Да предположим, че съм искал да стрелям по Бакстър. Да предположим, че ръцете са ме сърбели, дявол да го вземе, да стрелям по него. Как бих могъл да го направя, като не знам даже как се зарежда това оръжие?

— Някога си знаел.

— Някога знаех много неща.

— Много е лесно да заредиш въздушна пушка. Аз бих могла да го направя още сега.

— Е, аз пък не бих.

— Тогава как ще обясниш факта, че мистър Бакстър е бил прострелян с пушката, която заедно с теб не е напускала тази стая?

Лорд Емсуърт вдигна с умолителен жест ръце към небето.

— Откъде знаеш, че е бил прострелян с тази пушка? Мили Боже, как вие жените си правите заключения! Откъде знаеш, че няма и друга пушка? Откъде знаеш, че това място не е заринато с пушки? Откъде знаеш, че Бийч няма такава пушка? Или пък някой друг?

— Едва ли Бийч би прострелял мистър Бакстър.

— Откъде знаеш, че не би го сторил? Имал е въздушна пушка в детските си години. Самият той го каза. На твое място бих го наблюдавал.

— Не ставай смешен, Кларънс.

— Не съм и наполовина смешен колкото тебе. Да ми говориш, че съм стрелял по хората с въздушна пушка. Защо ми е да стрелям? И как си представяш, че мога да улуча Бакстър от такова разстояние?

— Какво разстояние?

— Той е бил на терасата, нали така? Специално каза, че е бил на терасата. А аз бях тука горе. Човек трябва да е жив снайперист, за да улучи някого от такова разстояние. За кого ме вземаш? За някой от ония типове, които улучват ябълки по главите на синовете си?

Доводите несъмнено звучаха логично. Лейди Констанс беше разколебана. Тя се намръщи колебливо.

— И все пак колко странно! Мистър Бакстър е убеден, че някой го е прострелял.

— Изобщо не е странно. Нямахте да бъде странно даже ако Бакстър се мислеше за ряпа, изгризана от бял заек с розови очи. Много добре ти е известно, макар да не си го признаваш, че това момче е хахо първа категория.

— Кларънс!

— Няма защо да ми викаш Кларънс. Тоя тип е пълна откачалка и винаги си е бил такъв. Нали го видях със собствените си очи в пет часа сутринта на поляната с резедавата си пижама да замеря със саксии прозореца ми. Пфу! Явно цялата история е резултат от болното му въображение. Прострелян бил, дрън-дрън! Не съм чувал по-голяма глупост. А сега — лорд Емсуърт се изправи решително — отивам да хвърля един поглед на розите. Дойдох в библиотеката да се отдам на четене и размисъл, а вместо това трябваше да посрещам и изпращам тълпи от хора, които ми дрънкат за сватби с Абъркромби, за простреляни задници, за това, че аз съм бил стрелял и тем подобни... Бога ми, по-лесно щях да посадя цяла леха лук наред Пикадили

Съркъс. Тъй де! Аман! — изпъшка лорд Емсуърт, който вече беше достатъчно близо до вратата, за да се почувства в безопасност при произнасянето на това не особено подобаващо възклицание. — Аман! — повтори той и добави едно „Тюх!“, за да бъде още по-изразителен, след което бързо излезе.

Но дори и сега не беше писано на разтревожения му дух да намери покой. За да стигнеш до парадния изход на Замъка Бландингс, ако си тръгнал от библиотеката и слизаш по главните стълби, задължително трябва да минеш през коридора. Отляво на този коридор има малък кабинет. А на входа на този кабинет стоеше племенницата на лорд Емсуърт, Джейн.

— Ехей — викна тя. — Чичо Кларънс!

Деветият граф не беше в настроение да си приказва с ехейкащи племенници. Джордж Абъркромби може и да си пада по срещи с това момиче. Същото би могло да се отнася и за Хърбърт, лорд Роугейт. Но ако питаха него, той предпочиташе усамотението. През целия следобед на главата му се струпаха толкова много женски истории, че даже и хубавата Елена да се беше появила на вратата на кабинета и да му беше ехейнала, той само щеше да ускори крачка.

Точно това стори и сега.

— Не мога сега, драга, не мога сега.

— Можеш, можеш, стрелецо — отвърна Джейн и лорд Емсуърт установи, че наистина може. Спря се толкова рязко, че едва не си сецна кръста. Ченето му беше провиснало, а пенснето танцуваше на връвта като листо на вятъра.

— Бъфало Бил, факирът на прерията — той никога не пропуска. Моля, отгук, чичо Кларънс — Джейн посочи към кабинета. — Бих искала да си кажем две думи.

Деветият граф се подчини. Той последва момичето в кабинета и внимателно затвори вратата след себе си.

— Ти... ти не може да си ме видяла? — потрепери той.

— Може, може и още как. Наблюдавах с интерес от началото до края.

Лорд Емсуърт се примъкна до един стол и се свлече в него, вперил стъклен поглед в племенницата си. Всеки чикагски бизнесмен

от новото поколение би разбрал чувствата му и би му влязъл в положението.

Това, което трови живота на стрелеца и понякога го кара да се тропне мрачно по главата с въпроса има ли смисъл да продължава, е оная досадна тенденция на околното общество да си вре носа в най-неудобните моменти. Ха речеш да уредиш някой спор с търговския конкурент с невинната помощ на своя скорострелен автомат, ха се пръкне изневиделица някой натрапчив свидетел и ето че си се насадил в нова каша.

А лорд Емсуърт при това беше в по-лоша позиция от чикагския си духовен брат, защото последният винаги можеше да приключи проблема си, като прати поредния свидетел в циментово сако на дъното на местната река. На Негова светлост това тъжно удоволствие му бе забранено. Един шропширски земевладелец, който държи на позициите си в графството, не може току-така да изтрива племенниците си от лицето на земята. Всичко, което може да стори, когато открие, че са го спипали до гуша в местопрестъплението, е да се пули насреща им със стъклени очи.

— Бях на първия ред през цялото представление — продължи Джейн. — Когато си тръгнах от библиотеката, отидох в храстите да си изплача очите и изведнъж те мернах да се прокрадваш към прозореца със зловещо изражение на подло коварство и с въздушната пушка на малкия Джордж в ръка. И тъкмо си мислех дали да не грабна един камък и да те фрасна с него по наглата муцуна, защото си го просиш от самото начало, когато ти вдигна пушката и се прицели. Последва изстрел, рев и в следващия момент Бакстър се къпеше във фонтани кръв на терасата. И както си стоях там, една мисъл се оформи в съзнанието ми. И тя беше: какво ще рече леля ми Констанс по въпроса, когато ѝ разкажа всичко това?

Лорд Емсуърт произведе хрипкав, гъргорещ звук, като предсмъртната песен на оня болен плимутрок, с който го бе сравнила сестра му.

— Ти... ти нали няма да ѝ кажеш?

— Защо пък не?

Маларичен гърч разтресе нещастния граф.

— Умолявам те, не ѝ казвай, скъпа. Знаеш я каква е. Не смее да си помисля какво ще стане.

— Мислиш ли, че ще ти натрие яко носа?

— Да.

— И аз. Но ти напълно си го заслужаваш.

— О, скъпа!

— Е, не е ли вярно? Помисли си как се държиш. Опитваш се да сгазиш щастието ми като луда крава телето си.

— Не се опитвам да сгазя щастието ти.

— Не? Тогава седни на това бюро и напиши едно писъмце на Джордж, че му даваш работата.

— Но...

— Какво каза?

— Само казах „но“.

— Не го повтаряй. От теб, чичо Кларънс, искам да действаш бързо и с усмивка на уста. Готови ли сме? „Драги господин Абъркромби...“

— Не знам как се пише — спря лорд Емсуърт с вид на човек, който е намерил приемливо разрешение за всички.

— Ще се погрижа за правописа. А, б, ъ, р — Абър; к, р, о, м — кром; б, и — би. Всичко това прави цялата дума — Абъркромби, което пък е името на човека, когото обичам. Ясно?

— Да — промълви лорд Емсуърт гробовно, — ясно.

— Тогава продължаваме. „Драги господин Абъркромби, съгласно“ — с, ъ, г — не го сбутвай толкова — лас-но, „съг-ласно нашия последен разговор...“

— Ама аз не съм говорил изобщо с този човек.

— Няма значение. Така се казва. „Съгласно нашия последен разговор имам удоволствието да Ви предложа мястото на управител на Замъка Бландингс и ще се радвам, ако заемете длъжността незабавно. Искрено Ваш: Емсуърт.“ Е-м-с-у-ъ-р-т.

Джейн взе писмото, попи го нежно с попивателната и го пъкна в пазвата си.

— Браво — каза тя. — Ето това е. Благодаря ти много, чичо Кларънс. Така си изкупи вината за подлите ти опити да опропастиш живота ми. Ти стартира лошо, но на финала свърши отлична работа.

Като го целуна с обич, тя излезе от стаята, а лорд Емсуърт се отпусна на стола си, като се опитваше да прогони образа на сестра си Кони, който все по-застрашително се изпречваше пред очите му. Какво

щеше да каже Кони, когато разбере, че пряко ясните ѝ разпоредби е дал работата на младежа?

Той потъна в размисли за лейди Констанс и му дойде на ум, че едва ли има друг такъв нещастник в целия свят, изнемогващ под чехъла на сестра си. Разбираше, че е слабост от негова страна да се прегъва в просещ поклон под атаката на някаква си сестра. Повечето мъже си запазват този малодушен жест за съпругите си. Но при него нещата винаги са стояли точно така, още от ония далечни дни на детството, които помнеше толкова добре. И сега му се струваше твърде късно да ги променя.

Единственото успокоение, което можеше да изпита в този тежък час, бе мисълта, че нещата стоят зле, но не чак толкова, колкото биха могли. Поне страшната тайна беше запазена. Онзи внезапен момент на възврънатото детство никога няма да види бял свят, за да му донесе беди. Кони никога няма да разбере коя е била ръката, дръпнала фаталния спусък. Може и да подозира, но никога няма да научи със сигурност. Нито пък проклетият Бакстър. Животът ще го превърне в стар, беловлас, очилат старчок, но тази история завинаги ще си остане неразгадана мистерия за него.

Дяволски късмет, помисли си лорд Емсуърт, че тоя тип не е подслушвал на вратата разговора му с Джейн.

И точно в този момент някакъв звук иззад гърба му го накара да се обърне и след това да излети от стола си в конвулсивен скок, който почти го остави без дъх. Зад перваза на отворения прозорец, както ония трупове, които се подават от гроба, за да се срещнат с убиеца си, се издигаше бавно главата ведно с раменете на Рупърт Бакстър. Вечерното слънце се отразяваше върху очилата му и на лорд Емсуърт му се стори, че просветват като очи на дракон.

Рупърт Бакстър не беше подслушвал на вратата. Нямахше нужда. Точно под прозореца на кабинета на Замъка Бландингс имаше малка дървена скамейка и Бакстър беше седял на нея от началото до края на разговора, който току-що описахме. Ако беше наред стаята, може би би чувал малко по-добре, но и този въпрос е спорен.

Когато двама мъже се изправят очи в очи, като единият от тях наскоро е прострелял другия с въздушна пушка, а вторият пък току-що е разбрал кой е бил виновникът за кървавата дупка в гащите му, то тогава не се очаква разговорът им да потръгне гладко от самото начало.

Можеше да се усети известна грапавина — това, което човек би нарекъл скованост. В първата половин минута от срещата единственото от рода на вокален изказ, което се случи, бе, че лорд Емсуърт си прочисти гърлото и след това отново се вдърви. Вероятно тази тишина щеше да се проточи неопределено дълго, ако Бакстър не бе направил движение, подсказващо, че се оттегля. През цялото това време той се беше пулил в бившия си работодател с лице като отворена книга, в която и най-късогледото око би разчело съвкупност от емоции. В този момент той направи една крачка назад и скованото гърло на лорд Емсуърт се пробуди.

— Бакстър!

В гласа на деветия граф имаше гореща молба. Не се случваше често да изпитва желание да си приказва с Рупърт Бакстър, но точно сега особено жадуваше да го задържи. Искаше да го успокои, да се извини, да обясни. Даже беше готов, ако се наложи, да му предложи старата служба на личен секретар като награда за мълчанието.

— Бакстър! Драги ми младежо!

Един висок тенор, който душевната агония беше изстреляла чак до горно ла, има непреодолима сила, на която даже и човек в емоционалното състояние на Рупърт Бакстър не може да удържи. Той нямаше намерение да спира отстъплението си, но бе принуден да го направи и лорд Емсуърт, който междуременно се бе втурнал към прозореца, успя навреме да протегне врат през него и с облекчение да види, че бившият му секретар все още е в обсега на благата му дума.

— Тъ, Бакстър, можеш ли да ми отделиш един момент?

Очилата на секретаря просветваха студено.

— Желаете да говорите с мен, лорд Емсуърт?

— Точно така — закима усърдно Негова светлост, като че ли намираще фразата за особено подходящ начин да се кажат нещата. — Да, желая да говоря с теб — и той спря, за да прочисти гърлото си отново. — Кажете ми, Бакстър — кажете ми, драги ми младежо — ти... тъ... седеше ли на таз скамейка преди малко?

— Седях.

— И дали случайно не си дочул какво си приказвахме с племенницата ми?

— Случайно дочух.

— Тогава, струва ми се — така си мисля — предполагам — може би — без съмнение си бил изненадан от това, което си дочул?

— Бях изумен — поправи го Рупърт Бакстър, който нямаше да се остави да му пробутват някакви си слаби думи в такъв момент.

Лорд Емсуърт прочисти гърло за трети път.

— Искам да ти обясня всичко — рече той.

— О?

— Да. Аз... въ... особено се радвам на възможността да ти обясня всичко — каза лорд Емсуърт, макар и с по-малка доза удоволствие в гласа за човек, който особено се радва да обясни нещо на някого. — Предполагам, че забележките на моята племенница вероятно са те заблудили.

— Съвсем не.

— Може да са те насочили в невярна посока.

— Точно обратното.

— Но, ако си спомням правилно, тя създаде впечатлението — с това, което каза... моята племенница създаде впечатлението с това, което каза... човек, дочул това, което каза моята племенница, вероятно би останал с впечатлението, че нарочно съм се прицелил в тебе с въздушната пушка.

— Именно.

— Тя обаче дълбоко греши — разпали се лорд Емсуърт.

— Схванала е нещата напълно погрешно. Момичетата говорят понякога такива глупости... създават проблеми... тревожат хората. Трябва да са по-внимателни. Това, което в действителност се случи, драги ми младежо, е, че гледах от прозореца на библиотеката... с пушката в ръка... и без да искам, трябва да съм сложил пръст върху спусъка... защото изведнъж... без изобщо да очаквам... ей на, да пукна, ако не е така... пушината взе, че гръмна. Случайно.

— Наистина?

— Съвсем случайно. Не бих искал да си мислиш, че съм се целил в тебе.

— Наистина?

— И не бих искал да разкажеш... въ... на някого за това нещастно стечение на обстоятелствата, така че да й... искам да кажа — да му създадеш впечатлението, че съм се целил в тебе.

— Наистина?

Лорд Емсуърт не можеше да се заблуждава, че гласът на събеседника му звучи особено окуражаващо. Имаше чувството, че тъпче на едно място.

— Точно така си беше — промълви той след кратка пауза.

— Разбирам.

— Чиста случайност. Аз самият бях най-изненадан от всички.

— Разбирам.

Лорд Емсуърт също разбираше. Той усети, че е дошъл моментът да изиграе последната си карта. Не беше време да се дърпа като магаре и да мисли за щетите. Трябваше да продължи до оная страховита крайност, която вече бе обмислил.

— Я ми кажи, Бакстър — започна той. — Занимаваш ли се с нещо понастоящем, а, Бакстър?

— Да — отвърна другият без грам колебание. — Тръгнал съм да търся лейди Констанс.

Една буца подскочи в гърлото на деветия граф и му попречи да отвърне.

— Искам да кажа — продължи той треперливо, когато спазъмът премина, — разбрах от сестра ми, че си свободен... че си напуснал онзи, как му беше името, американеца... и се надявах, драги ми Бакстър — лорд Емсуърт говореше хрипкаво, като че ли думите го душаха, — че може да успея да те убедя да заемеш — да се върнеш — всъщност канех се да те помоля, ако нямаш нищо против, да станеш отново мой секретар.

Той спря и като измъкна кърпичката си, с немоцна ръка избърса чело. Ужасната реч беше произнесена и това изпълнение го бе оставило изчерпан и слаб.

— Така ли? — извика Рупърт Бакстър.

— Да — потвърди глухо Негова светлост.

Рупърт Бакстър се промени до неузнаваемост. Като че ли тези думи бяха някаква магическа формула, която преизпълни с благост и светлина човека, който до момента приличаше повече на очилат буреносен облак, отколкото на същество от плът и кръв. Той престана да се въси зловещо. Чувството, че ей сега очите му ще пуснат някоя светкавица, изчезна. Даже стигна дотам, че да се усмихне. И ако тази усмивка накара лорд Емсуърт да почувства, че вътрешностите му

минават през центрофуга, то вината не беше негова. Младежът само се опитваше да се усмихва ведро.

— Благодаря — отвърна той. — Приемам с удоволствие.

Лорд Емсуърт замълча.

— Винаги съм бил щастлив в Замъка.

Лорд Емсуърт продължаваше да мълчи.

— Много ви благодаря — не спираше Рупърт Бакстър. — Каква приятна вечер.

И той се изгуби от погледа му, а деветият граф се зае да проучи вечерта. Както каза и Бакстър, вечерта наистина бе приятна, но тя не му донесе успокоението, което приятните вечери обикновено му носеха. Като че над него пълзеше задуха. Залязващото слънце светеше храбро над китната градина, но не лъчите му, а издължаващите се сенки оставяха отпечатък върху благородната душа на клетия аристократ.

Сърцето му се свиваше от горест. О, казва поетът, какви възли заплитаме само, когато за пръв път измамим! Съвсем същото, помисли си лорд Емсуърт, както и когато решим да стреляме с въздушна пушка. Само един небрежен, случаен изстрел към наведения Бакстър и каква реколта от злощастия, какво жестоко възмездие! В резултат от този единичен, нехаен изстрел той беше принуден да прибави един управител към персонала си, който ще вбеси сестра му Констанс, и един личен секретар, способен да превърне живота му в ада, който беше в старите, тежки, Бакстъррови дни. Едва ли можеше да си докара повече беди дори и ако беше обстрелвал Замъка с базука.

Най-накрая с бавни, разсеяни стъпки той се затътри към изхода, подновявайки плана си да иде да помирише розите. Половин час след като Негова светлост беше обсипвал с усмивки цветята, го посети Бийч, верният му иконом, който го намери така вгълбен, че се наложи да го повика два пъти, преди да го накара да вдигне носа си от една несравнимо-благоуханна *Gloire de Dijon*.

— А?

— Бележка за вас, м' лорд.

— Бележка? От кого?

— От мистър Бакстър, м' лорд.

Ако лорд Емсуърт бе по-малко потопен в собствените си грижи, би забелязал, че гласът на икономата му не беше обичайният плътен глас.

Звучеше глухо и някак безизразно. Беше гласът на иконом, който е изпуснал птичето от клетката. Но тъй като деветият граф не беше във върхова форма и не му се анализираха гласове на икономи, той просто взе бележката от подноса и я отвори с безпокойство, чудейки се защо ли Бакстър ще му праща бележки.

Писмото беше толкова кратко, че лорд Емсуърт успя да си отговори на въпроса още от пръв поглед.

ЛОРД ЕМСУЪРТ,

След това, което се случи, трябва да отменя решението си да приема поста на секретар, който ми предложихте.

Напускам Замъка незабавно.

Р. БАКСТЪР

Само толкоз.

Лорд Емсуърт се пулеше в листа. Слабо е да кажем, че бе озадачен. Беше втрещен. Ако онази *Gloire de Dijon*, която преди малко миришеше, го бе захапала за носа и бе гризнала върха му, едва ли щеше да бъде по-озадачен. Не разбираше нито дума.

Като в сън до ушите му достигна гласът на Бийч.

— Ъ?

— Оставката ми, м'лорд.

— Какво?

— Оставката ми, м'лорд.

— Какво за нея?

— Казвах ви, че искам да подам оставката си, м'лорд.

Целият този брътвеж започна да дразни лорд Емсуърт. Опитва се той да проумее оплетената история, която му се е стоварила върху главата, а Бийч пречи на концентрацията му с някакви си врили-некипели оставки.

— Да, да, да — отвърна той. — Ясно. Разбрах. Да. Да.

— Много добре, м'лорд.

Като остана сам, лорд Емсуърт погледна фактите очи в очи. Сега разбра какво се бе случило. Писмото вече не представляваше мистерия. То означаваше, че по една или друга причина козът му се бе

оказал безсмислен. Надяваше се да затвори устата на Бакстър с подкуп и се провали. Секретарят беше приел маслинената клонка, но по-късно явно го бяха налегнали съвсем различни чувства и той бе променил решението си. Без съмнение внезапна болка в нараненото място бе извикала спомена за злините, с които са го засипали, затова е решил, че предпочита отмъщението пред материалния просперитет. И сега ще раздрънка тайната. В този момент фактите сигурно се излагат пред лейди Констанс. Точно в този момент, помисли си лорд Емсуърт и потрепера, Кони може би вече го търсеше.

Един женски силует, който напредваше между розите, го накара да се разтрепери така, както врабец не трепери в устата на усурийски тигър. За секунда деветият граф се вкамени, задъхан тежко като куче. Но това не бе сестра му Констанс. Беше племенницата му Джейн.

Джейн витаеше на седмото небе.

— Здравсти, чичо Кларънс — изчурулика тя. — Розите ли наглеждаш? Изпратих онова писмо на Джордж, чичо Кларънс. По онова момче, което чисти ножовете и ботушите. Симпатяга. Казва се Сирил.

— Джейн — промълви лорд Емсуърт. — Случи се нещо ужасно и потресаващо. Бакстър е бил под прозореца, когато ние с теб говорихме, и е чул всичко.

— Мили Боже! Не може да бъде!

— Може. Всичко, до дума. И има намерение да каже на леля ти.

— Откъде знаеш?

— Прочети това.

Джейн взе бележката.

— Хм — изхъмка тя, след като я прегледа. — Ами, струва ми се, чичо Кларънс, че има само едно нещо, което можеш да направиш. Трябва да се наложиш.

— Да се наложа?

— Знаеш какво имам предвид. Стегни се. Когато леля Констанс започне да те гълчи, смръщи вежди, килни глава на една страна и ѝ отвръщай през зъби.

— Но какво да ѝ отвърна?

— За Бога, има хиляди неща, които можеш да ѝ кажеш. „О, така ли?“, „Я, сстига!“, „Хей, ти май се забравяш!“, „Слушай, малката!“, „Я се чупи!“ ...

— Я се чупи?

— Значи „вдигай си парцалите“.

— Но аз не мога да кажа на Кони да си вдига парцалите.

— Защо не? Не си ли ти господар на собствената си къща?

— Не — отвърна лорд Емсуърт.

Джейн размисли.

— Тогава ще ти кажа какво да правиш. Отричай всичко.

— Мислиш ли, че ще стане?

— Разбира се. После леля Констанс ще пита мен и аз ще отрека всичко. Най-категорично. И двамата ще отричаме най-категорично. Ще трябва да ни повярва. Все пак сме двама на един. Не се безпокой, чичо Кларънс, всичко ще е тип-топ.

Джейн говореше с она хвъркат оптимизъм на младостта и когато след няколко минути си тръгна, ѝ се струваше, че зад гърба си оставя един чичо с леко сърце. Лорд Емсуърт я чуваше как си пее с безгрижен глас.

Но нямаше желание да се включи в хора. Някак си не можеше да сподели слънчевите ѝ мисли. Вглеждаше се в бъдещето и все още го намираще черно.

Имаше само един начин да се откъсне от това черно бъдеще, само едно средство да постигне моментно забвение на онова, което го очаква. Пет минути по-късно лорд Емсуърт беше в библиотеката и четеше Уифъл и неговите „Грижи за прасетата“.

Но има една граница, отвъд която магията на това благородно четиво не действа. Уифъл беше добър, няма спор — но не достатъчно, за да прочисти съзнанието на лорд Емсуърт от товара, който го затискаше. Да се очаква това от него би означавало да се подлага на твърде голямо изпитание. Все едно да се постави задача на Уифъл да разсее и забавлява човек, опънат на масата за мъчения.

Лорд Емсуърт вече започваше да чувства, че не може да се концентрира върху тази изящна проза, когато и последната възможност за това му беше отнета. На прага се появи лейди Констанс.

— О, ето те къде си, Кларънс — каза тя.

— Да — отвърна лорд Емсуърт с глух, напрегнат глас.

По-зоркият наблюдател би забелязал нещо странно в маниера на лейди Констанс, някаква нервност и безпокойство, даже някаква боязливост, но на лорд Емсуърт, който не беше зорък наблюдател, тя

му се стори такава, каквато е била винаги и той продължи да се блещи насреща ѝ като човек, изправен пред бомба с часовников механизъм. Усещаше се някак замаян. Почти не на себе си. Опитваше се да установи кое от престъпленията му ще бъде извадено първо на показ. Беше ли срещнала Джейн и беше ли научила за фаталното писмо? Или идваше право от разговора с Рупърт Бакстър, който ѝ е разказал всичко?

Беше толкова сигурен в намерението ѝ да разисква една от тия две теми, че първите ѝ думи го изпълниха с почуда. Те не само че не съдържаха очакваната ярост, ами дори прозвучаха приятелски. Като че ли лъв бе дошъл в библиотеката и бе изблеял като агне.

— Сам ли си, Кларънс?

Лорд Емсуърт повдигна провисналото си чене и отвърна, че е сам.

— Какво правиш? Четеш ли?

Лорд Емсуърт каза, че чете.

— Нали не те безпокоя?

Макар че почти онемя от изненада, лорд Емсуърт успя да измънка, че не го безпокои. Лейди Констанс отиде до прозореца и погледна навън.

— Каква прекрасна вечер.

— Да.

— Чудно, защо не си навън.

— Бях. Върнах се преди малко.

— Да. Видях те в градината с розите — лейди Констанс прокара пръст по перваза. — Говореше с Бийч.

— Да.

— Да. Видях Бийч да идва при тебе и да говорите.

Последва пауза. Лорд Емсуърт тъкмо се канеше да попита посетителката си дали се чувства добре, когато лейди Констанс отново проговори. Тази тревога в тона ѝ, тази нервност сега вече беше подчертана. Тя отново прокара пръст по перваза.

— Важно ли беше?

— Кое да е било важно?

— Какво искаше той?

— Кой?

— Бийч.

— Бийч?

— Да. Чудех се защо иска да те види.

Изведнъж в съзнанието на лорд Емсуърт проблесна споменът, че Бийч беше направил още нещо, освен да му предаде бележката на Бакстър. Ами да — по дяволите, сега си спомни всичко — заедно с нея беше подал и оставката си. И това показваше, осъзна лорд Емсуърт, в какво бласто от беди е нагазил, щом оставката на най-прекрасния иконом почти не му беше направила впечатление. Ако такова нещо се бе случило вчера, щеше да представлява истинска трагедия. Щеше да почувства, че самите основи на неговия живот се клатят. А сега едва го бе изслушал. „Да, да“ — така му бе рекъл, ако си спомня правилно. „Да, да, да. Добре.“ Или нещо подобно.

Като се замисли за тази катастрофа, деветият граф се вцепени. По-точно, беше направо ужасен. Още почти от началото този превъзходен иконом бе част от Замъка, а сега се канеше да се стопи като сняг на слънце — или поне дотолкова, доколкото това сравнение можеше да важи за човек от сто кила, при това без дрехите. Не му го побираше главата. Това беше същински кошмар. Не би могъл да остане лишен от Бийч. Живот без Бийч би бил непоносим.

Когато проговори, гласът му бе остър и отчаян.

— Кони! Знаеш ли какво се случи? Бийч си подаде оставката!

— Какво!

— Да. Оставката. Подаде си я. Бийч. И нито дума обяснение. Никаква причина. Никаква...

Гласът на лорд Емсуърт секна. Чертите на лицето му се изопнаха. Беше го осенило единственото възможно разрешение на тази мистерия. Кони е в дъното на всичко. Кони трябва да се е правила на много важна с нещастния иконом и да е наранила чувствата му.

Да, само това ще да е. Тия работи са ѝ в стила. Неведнъж или дважд я е виждал да се перчи със старото си аристократично потекло. Онова присвиване на устните например, повдигането на веждите и изобщо дивотиите на стотната щерка на графа. Естествено, нито един иконом не би го понесъл.

— Кони — викна Негова светлост, като наместваше пенснето си, за да я погледне строго и обвинително, — какво си направила на Бийч?

Някакъв звук, който почти приличаше на хлипане, се изтръгна от устните на лейди Констанс. Красивото ѝ лице беше бледо и по някакъв

странен начин като че се бе смалило.

— Гръмнах го — прошепна тя.

Лорд Емсуърт реши, че както обикновено не е дочул.

— Какво си го направила?

— Гръмнах го.

— Гръмнала си го?

— Да.

— Искаш да кажеш, че си го гръмнала?

— Да, да, да! Гръмнах го с въздушната пушка на Джордж.

Лорд Емсуърт изпусна една свистяща въздишка. Той се облегна на стола си, а библиотеката заигра ръченица пред разлюляния му взор. Да кажем, че се е почувствал премалаял от облекчение, означава да подценим ефекта на това необикновено съобщение. Успокоението му бе толкова силно, че тялото му изведнъж олекна като перце. Неведнъж през изминалите петнадесет минути си беше казвал, че само чудо може да го спаси от последствията на неговото престъпление, и ето че чудото стана. Никой по-добре от него не знаеше какви безочливи същества са жените, но след случилото се дори и Кони не би имала наглостта да го упрекне за това, което е сторил.

— Гръмнала си го? — повтори той, когато си възвърна говора.

Един мимолетен полъх от предишната властност на лейди Констанс повя от лицето ѝ.

— Престани да повтаряш това, Кларънс! Не е ли достатъчно ужасно да направиш нещо толкова ненормално, че да трябва да те слушам как го повтаряш като папагал? О, Боже! О, Боже!

— Но защо го направи?

— Не знам. Казвам ти честно, не знам. Нещо внезапно ми стана. Като че ли бях омагьосана. След като ти излезе, реших да занеса пушката на Бийч...

— Защо?

— Аз... аз... Ами мислех си, че ще е на по-сигурно място при него, отколкото да се търкаля из библиотеката. Затова я свалих долу в килера. И през цялото време си мислех каква отлична нишанджийка бях като дете...

— Какво? — лорд Емсуърт не можеше да отмине това току-така.

— Какво искаш да кажеш с това, че си била отлична нишанджийка като дете? Ти никога не си хващала пушка.

— Хващала съм. Кларънс, ти спомена за това как Джулия простреля навремето мис Мейпълтън. Е, не беше Джулия — аз бях. Накара ме да остана в стаята и да си преговарям реките в Европа, затова я гръмнах. В ония години нямах грешка.

— На бас, че не си била толкова добра колкото мене — засегна се лорд Емсуърт. — Аз уцелвах даже плъх.

— И аз уцелвах плъх.

— Колко плъха си уцелила?

— О, Кларънс, Кларънс! Остави сега уцелените плъхове.

— Да — лорд Емсуърт се сети, че има по-важни въпроси. — Да, по дяволите. Да оставим уцелените плъхове. Кажете ми каква е тая история с Бийч.

— Ами, когато стигнах до килера, там нямаше никой. Видях Бийч да седи в един шезлонг навън до лавровия храст и да чете.

— Колко далече?

— Не знам. Какво значение има? Предполагам, около три метра.

— Три метра? Ха!

— И тогава го турих на мушката. Не можах да се удържа. Като че бях обладана от духа на Бъфало Бил. Мяркаше ми се някаква отвратителна представа в главата как ще подскочи като заклан петел. И натиснах спусъка.

— Откъде знаеш, че си го уцелила? Може и да си пропуснала.

— Не може да съм пропуснала. Той изхвърча нагоре като изритан от глостърширски катър. После ме видя на прозореца, дойде вътре при мен, а аз му казах: „О, Бийч, искам да вземеш тази пушка и да я държиш при теб.“ Пък той отвърна: „Много добре, м'лейди.“

— Нищо ли не каза за това, че си го простреляла?

— Не. И аз толкова се надявах, че не е разбрал какво се е случило. Тръпнех в мъчително очакване. А сега, като казваш, че си е подал оставката, от ясно по-ясно е, че знае всичко. Кларънс — проплака лейди Констанс и сплете пръсти като преследвана робиня в мексикански сериал, — разбираш ли в какво ужасно положение съм? Ако той ни напусне, ще разнесе историята из цялото графство и хората ще ме вземат за смахната. Никога няма да го преживея. Трябва да го убедиш да остане. Предложи му двойна заплата. Предложи му всичко. Не трябва да му позволяваме да напуска. Ако го направи, аз никога няма... шшшт!

— Какво шъткаш... Оо, аа — лорд Емсуърт най-после разбра, че някой отваря вратата.

Влезе племенницата му Джейн.

— А, здрасти, лельо Констанс. Чудех се къде си. Мистър Бакстър те търси.

Лейди Констанс отвърна разсеяно:

— Мистър Бакстър?

— Да. Чух го да пита Бийч къде си. Мисля, че иска да говори с тебе.

Джейн хвърли към лорд Емсуърт бърз поглед и леко намигна. „Помниш ли?“ — говореше погледът. „Най-категорично!“ — напомняше намигането.

Навън се чува крачки. Рупърт Бакстър влезе в стаята с широка стъпка.

В един по-ранен момент от нашия разказ бяхме оприличили гневния Рупърт Бакстър на буреносен облак. Възможно е читателят да си е помислил за някакъв обикновен буреносен облак, от онези, които боботят, боботят, пък спрат, без да са направили нищо особено. Но не на такъв облак мязаше сега бившият секретар, а на онези, които изригват над градовете в тропиците, заливат ги като потоп и безмилостно принуждават хиляди невинни люде да търсят спасение в паническо бягство. Той се движеше свъсен към лейди Констанс с ръце, протегнати напред.

— Дойдох да си кажем довиждане, лейди Констанс — бяха думите му.

Нямаше много неща, които биха извадили лейди Констанс от мислите ѝ, но това го стори. Тя престана да бъде ловецът, отдаден на спомени за авджийските подвизи, и се ококори насреща му.

— Довиждане?

— Довиждане.

— Но, мистър Бакстър, да не би да ни напускате?

— Именно.

За пръв път Рупърт Бакстър благоволи да забележи, че деветият граф присъства на сценката.

— Нямам намерение — захапа го той — да оставам в къща, където основното ми задължение е да служа за мишена на лорд Емсуърт и неговата пушка.

— Какво!

— Точно така.

В тишината, която последва, Джейн отново хвърли към чичо си оня поглед на кураж и утеха — оня, който казваше: „Бъди твърд!“ За нейна изненада тя установи, че не му е нужен. Лорд Емсуърт вече беше твърд като скала. Лицето му излъчваше спокойствие, очите му — непоколебимост, а пенснето му даже не потрепваше.

— Това момче е чалнато — каза лорд Емсуърт с чист глас. — Абсолютно чалнато. Винаги съм ти го казвал. Мишена за пушката ми? Пфу! Пфа! Какви ги дрънка той?

Рупърт Бакстър се разтрепери. От очилата му лумна огън.

— Отричат ли, че сте стреляли по мен, лорд Емсуърт?

— Разбира се, че отричам.

— Сигурно ще отречете, че сте признали на тази млада дама тук, докато бяхте в кабинета, че сте стреляли по мен?

— Естествено.

— Казвал ли си ми, че си стрелял по мистър Бакстър, чичо Кларънс? — обади се Джейн. — Не съм те чула.

— Разбира се, че не съм.

— И аз така си помислих. Иначе щях да си спомня.

Тук Рупърт Бакстър протегна ръце нагоре към тавана, като че ли зовеше небето за справедливост.

— Но вие лично си го признахте. Помолихте ме да не казвам на никого. Опитахте се да поправите нещата, като ме наемете отново за секретар, и аз приех мястото. Тогава наистина исках да забравя цялата история. Но когато преди около половин час...

Лорд Емсуърт повдигна вежди. Джейн повдигна нейните.

— Колко странно! — обади се тя.

— Невероятно! — съгласи се лорд Емсуърт.

Той свали пенснето си и започна да го търка, като междуременно говореше с успокоителен тон. Но макар и кротък, видът му беше непоколебим.

— Бакстър, драги ми младежо — рече той, — всичко това си има само едно обяснение. Точно това, което съм ти давал вече неколkokратно. Ти пак имаш халюцинации. Никога не съм ти споменавал и дума, че съм се целил в тебе. Никога не съм споменавал и дума за това и на племенницата ми. И защо да го правя, като не съм?

А колкото до това, че съм те наел за мой секретар, такъв нагъл абсурд просто боде очите. Няма нищо на тоя свят, което да ме накара да те взема за секретар. Не искам да наранявам чувствата ти, но по-скоро бих се хвърлил мъртъв в първата канавка. Сега чуй ме, драги ми Бакстър, ще ти кажа какво да направиш. Скачай на оня твой мотоциклет и немедлено продължавай с обиколката на Англия. Ще видиш какви чудеса ще направи чистият въздух със смахнатата ти глава. След ден-два няма и да се сетиш...

Рупърт Бакстър се обърна и с горда крачка излезе от стаята.

— Мистър Бакстър! — извика подире му лейди Констанс.

Намерението ѝ да хукне след него с молбата да продължи зловредното си присъствие в уютния семеен живот на замъка Бландингс беше толкова очевидно, че лорд Емсуърт не се поколеба.

— Кони!

— Но, Кларънс!

— Констанс, остани си на мястото. Не прави нито крачка.

— Но, Кларънс!

— Нито една дяволска крачка. Чуваш ли? Остави го да се чупи!

Лейди Констанс се спря колебливо. Тогава внезапно срещна пълната сила на пенснето и като че ли и тя — както Рупърт Бакстър — бе покосена от куршум. Срина се в един стол и печално заопипва пръстените си.

— А, и между другото, Кони — продължи лорд Емсуърт, — исках да ти кажа още нещо. Дадох на оня младеж, Абъркромби, мястото, което искаше. Премислих го внимателно и реших да му пратя бележка, в която казвам, че съгласно последния ни разговор му предлагам работата на Симънс. Направих проучване и установих, че е прекрасен човек.

— Той е истинско бижу — потвърди Джейн.

— Нали чу? Джейн казва, че е бижу. Точно такъв човек ни трябва тука.

— Значи сега ние ще се оженим.

— Значи сега те ще се оженят. Чудесен брак, не мислиш ли, Кони?

Лейди Констанс мълчеше. Деветият граф повиши тон.

— НЕ МИСЛИШ ЛИ, КОНИ?

Лейди Констанс подскочи в стола си, като че ли е чула тръбата на Страшния съд.

— Да — изплака тя. — О, да.

— Браво — заключи лорд Емсуърт. — А сега да ида да поприказвам с Бийч.

Долу в килера, вперил скръбен поглед в конюшните на двора, икономът Бийч седеше с чаша в ръка и печално сърбаше портвайн. В моменти на душевна агония портвайнът за Бийч беше това, което Уифъл бе за господаря му, или, както трябва с прискърбие да добавим, вече бившия му господар. Той прибягваше към наливния еликсир, когато Животът постилаше пътя му с тръни, а никога преди Животът не бе постилал пътя му с толкова много от бодливото чудо.

Като седеше там в килера си, онзи килер, който скоро щеше да остане без него, Бийч се чувстваше на дъното на ада. Той скърбеше като някой свален монарх, който е на път да се сбогува с величието си и да замине в изгнание. Жребият беше хвърлен. Всичко свърши. Осемнадесет години, осемнадесет щастливи години той беше служил в Замъка Бландингс, а сега трябва да замине и никога повече да не се върне. Нищо чудно, че сърбаше портвайн. По-слабохарактерен мъж би се налил с ракия скоросмъртница.

Някакъв буреносен вихър отвори с гръм вратата и той видя, че уединението му е нарушено от лорд Емсуърт. Стана и го загледа втренчено. През всичките осемнадесет години служба господарят му ни веднъж не бе му оказвал честта да го посети в неговия килер.

Но не просто присъствието на деветия граф накара черните очи на Бийч да се разширят до размерите на средно големи кухненски тигани. Мистерията не свършваше дотук. Защото това беше един нов, непознат лорд Емсуърт, един лорд Емсуърт, който наместо да примигва, сега се блещеше като звяр, един лорд Емсуърт, който препускаше по пода като неустрашим кавалерийски жребец, един лорд Емсуърт, който събаряше маси и разливаше портвайн.

— Бийч — прогърмя тоз втори лорд Емсуърт, — какви, по дяволите, са тия тъпи дрънканици?

— М'лорд?

— Знаеш за какво говоря. За това, че ме напускаш. На тебе да не ти е изпила чавка акъла?

Една въздишка разтресе масивната фигура на иконома.

— Боя се, че при създалите се обстоятелства това е наложително, м'лорд.

— Защо? Какви ги мутолевиш? Я не се прави на магаре, Бийч. Наложително, дрън-дрън! Не съм чувал по-големи глупости през целия си живот. Защо да е наложително? Погледни ме в очите и ми отговори.

— Мисля, че е по-добре да си подам оставката, отколкото да бъда уволнен, м'лорд.

Сега беше ред на лорд Емсуърт да разшири очи.

— Уволнен?

— Да, м'лорд.

— Бийч, ти си поркан.

— Не, м'лорд. Мистър Бакстър не говори ли с вас, м'лорд?

— Разбира се, че говори с мен. Той цял следобед дрънка глупости. Какво общо има това?

Нова въздишка, която като че извираше от петите на плоските му крака, надипли сакото на иконома като пшеничена нива на вятъра.

— Виждам, че мистър Бакстър още не ви е информирал, м'лорд. Предполагах, че вече го е направил. Но за жалост само въпрос на време е, преди да ви осведоми.

— За какво да ме осведоми?

— Съжалявам, м'лорд, но в момент на непреодолим импулс аз прострелях мистър Бакстър.

Пенснето на лорд Емсуърт изхвъркна от аристократичния му нос. Без него той виждаше като в мъгла, но продължи да се пули в иконома и в погледа му се появи израз, представляващ неповторимо съчетание на цял букет от чувства. Изненадата би могла да бъде основното от тях, ако не беше надделяла нежността. Негова светлост не проговори, но очите му казваха: „Братко мой!“

— С пушката на мастър Джордж, м'лорд, която Нейна светлост ми повери. Съжалявам, м'лорд, но след като получих оръжието, излязох в градината и видях мистър Бакстър, който се разхождаше край храстите. Опитах се да устоя на изкушението, м'лорд, но то беше твърде силно. Изпълни ме някакъв подтик, какъвто не съм усещал, откакто бях момче, и, с две думи...

— ... го тресна?

— Да, м'лорд.

Лорд Емсуърт можеше да събере две и две.

— Значи за това говореше той в библиотеката. Това го е накарало да промени решението си и да ми изпрати онази бележка... Колко далече беше, когато го уцели?

— Няколко метра, м'лорд. Опитах се да се скрия зад едно дърво, но той се обърна много рязко и бях така убеден, че ме е забелязал, че реших веднага да си подам оставката, преди да ви е информирал, м'лорд.

— А аз си мислех, че ме напускаш, защото сестра ми Кони те уцелила!

— Нейна светлост не ме уцели, м'лорд. Вярно е, че оръжието гръмна по случайност в ръката ѝ, но сачмата мина покрай мен.

Лорд Емсуърт изпръхтя.

— И тя ще ми казва, че била добра нишанджийка! Не може да уцели един седнал иконом на три метра. Чуй ме, Бийч, не искам да слушам повече глупости за оставки. Бога ми, как си мислиш, че ще я карам без тебе? Колко години си вече тука?

— Осемнадесет, м'лорд.

— Осемнадесет години! И ще ми говориш за оставки! Не можа ли да ти щукне по-шантава идея от тая?

— Но, м'лорд, страхувам се, че когато Нейна светлост научи...

— Нейна светлост няма да научи. Бакстър няма да ѝ каже. Той си тръгна.

— Тръгна си, м'лорд?

— Отиде си завинаги.

— Но аз разбрах, м'лорд...

— Остави какво си разбрал. Няма го. Няколко метра, така ли каза?

— М'лорд?

— Нали каза, че Бакстър бил на няколко метра, когато си го улучил?

— Да, м'лорд.

— Аа! — възкликна лорд Емсуърт.

Той взе небрежно пушката от масата и небрежно пъкна една сачма в затвора. Чувстваше се доволен и горд, както се чувстват абсолютните световни шампиони, когато първото им място е безспорно. Кони беше пропуснала цел като Бийч, все едно купа сено,

при това от три метра. Вярно, Бийч беше улучил Бакстър, както и младият Джордж, но дулото е било едва ли не на една педя разстояние. На него, Кларънс, деветия граф Емсуърт, му бе отредено да свърши истинската работа...

Една съкрушителна мисъл стопи задоволството му. Някакъв глас прошепна в ухото му думата „Късмет!“ Ченето му провисна и той се замисли. Почувства се угнетен и слаб.

Наистина ли беше само късмет оня първокласен изстрел от прозореца на библиотеката? Дали не се заблуждаваше, че още не е загубил славното си бойно майсторство, усвоено през периода на светлото детство? Дали няма — намекваше гласът — при подобни обстоятелства да пропусне при девет от десет изстрела?

Някакво боботене и пърпорене наруши размислите му. Той вдигна очи към прозореца. Насред задния двор Рупърт Бакстър палеше мотоциклета си.

— Мистър Бакстър, м'лорд.

— Виждам го.

Едно непреодолимо желание връхлетя лорд Емсуърт — да провери гризящото го съмнение, да запуши завинаги подлата му уста.

— Колко далече мислиш, че е, Бийч?

— Най-малко осемнадесет метра, м'лорд.

— Гледай сега!

Посред пърпоренето на мотора се чу глух щракащ звук. Последва го вик, придружен със скок. Рупърт Бакстър, който бе хванал яко кормилото, изведнъж се изстреля над кожената седалка с ръка на задните си части.

— Ето! — заяви лорд Емсуърт.

Бакстър спря да търка задните си части. Той беше интелигентен младеж и разбра, че всеки, който се шляе на територията на Замъка Бландингс и си губи времето с търкане на задни части, направо си го проси. За човек, попаднал в капана на този пъкъл, натъпкан с въздушни пушки и хора, готови по всяко време да ги вземат в ръце, мигновеното бягство е единственият начин за оцеляване. Пърпоренето се усили, после постепенно утихна и накрая заглъхна съвсем. Рупърт Бакстър беше тръгнал да обикаля Англия.

Лорд Емсуърт все още зяпаше възхитен през прозореца. Когато се обърна, Бийч го погледна благоговейно. После, като че ли

изпълняваше някакъв символичен ритуал, в синхрон с достолепието на сцената, той посегна към чашата с портвайн и я вдигна в безмълвен тост.

В килера на иконома се възцари мир. През отворения прозорец нахлу свежият дъх на лятната вечер. Като че ли майката природа беше свирила отбой.

Замъкът Бландингс отново си беше същият.

---

[1] През трийсетте години американският президент Рузвелт въвежда нови икономически и политически принципи (Ню Дийл) за ускоряване на икономическия растеж. — Бел.прев. ↑

[2] 1066 г. — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.